

Autor: Gregory Hood

Římská republika se zrodila, když Lukrécie, žena římského šlechtice Tarquinia Conlatina, byla zneuctěna synem posledního římského krále etruského původu, Sextem Tarquiniem. Zneuctěná Lukrécie si vzala život a rozhořčené šlechtické rody povstaly, aby pomstily svou pokořenou dceru: Římané svrhli cizí vládce a založili nový stát přetrvávající staletí, který se stal synonymem celé etapy vývoje západní civilisace.

Ve Spojeném království však probíhá vývoj zcela opačný: někdejší centrum říše, nad níž slunce nezapadá, se dnes stalo domovem izolující se a nepřátelské cizí skupiny obyvatelstva, která domácí ostrovy kolonizuje. Už více než deset dochází v Rotherhamu a dalších městech

ke „groomingu“ (blíže k významu slova zde: *grooming* – pozn. DP) motivovanému nepokrytou rasovou nenávistí, útokům a znásilněním anglických dívek. Přinejmenším jedna z obětí spáchala sebevraždu. Aristokracie kdysi Velké Británie, ať už ta vymezená titulem nebo jen fakticky svým bohatstvím a mocí, však v rozhořčeném hněvu k pomstě svých dcer nepovstala. Veřejní služebníci, kteří zločiny úmyslně přehlíželi, dokonce ani nebyli potrestáni.

K horečné činnosti zburcovala strážce britské ctnosti až twitterová aktivita prezidenta Donalda Trumpa. Ten, jak má ve zvyku, retweetnul videa, která mu přišla zajímavá. Zveřejnila je Jayda Fransenová, místopředsedkyně malé britské politické skupiny Britain First.

Výsledkem bylo pobouření celé britské politické třídy. Premiérka Mayová v jedné z umírněnějších reakcí prohlásila, že se Donald Trump plete. První ministryně Skotska navrhla zrušení plánované státní návštěvy amerického prezidenta s odůvodněním, že jeho akt „hrozí dodat legitimitu těm, kteří chtějí zasévat strach a nenávist“.

Někteří politici však zašli ještě dál: labourista Chris Bryant vyzval k zatčení amerického prezidenta, pokud někdy vstoupí na britskou půdu. Nezapomínejme, že Bryant je někdejším vikářem anglikánské církve. Canterburský arcibiskup, hlava společenství anglikánských církví (*Anglican Communion*), pak Trumpa vyzval ke smazání tweetů.

Podle některých poslanců se prezident retweetnutím dopustil zločinu.

> I asked the Home Secretary this morning if the US President or indeed Twitter have committed a crime for inciting racial religious hatred. The Home Sec says she will not comment on individual cases. I think he has committed a crime.
>
> — Ian Murray (@IanMurrayMP) 30. listopadu 2017

Jeden z nejrozhodnějších odsudků přišel z úst londýnského starosty Sadiqa Khana, který rovněž chce zrušit oficiální Trumpovu návštěvu. Zvlášť ironicky se tato slova jeví ve světle jeho právnické kariéry, kdy se proslavil mj. snahou zrušit zákaz vstupu do země Louisi Farrakhanovi, vůdci americké černošské muslimské skupiny Nation of Islam. Khan Farrakhana označil za „předáka velké části černošského společenství“ a popřel, že by Louis Farrakhan byl antisemita nebo hlásal poselství „rasové nenávisti či antagonismu“.

Co však pro pana Khana definice poselství „rasové nenávisti“ nepochybně naplňuje, jsou tato tři videa:

> Na prvním „muslimský migrant“ napadá holandského chlapce s berlemi

> Na dalším někdo pronáší promuslimská slova a při tom rozbíjí sošku Panny Marie
> Na posledním sledujeme, jak v Egyptě shazují muže ze střechy

Mainstreamová média okamžitě prohlásila videa za „vyvrácená“, především to první. Nizozemská ambasáda na svém twitterovém účtu hrdě prohlásila, že výrostek, který napadl hocha s berlemi „se narodil a vyrostl v Nizozemsku“. To by mu ovšem nijak nebránilo v tom být muslimem. Holandský zdroj sice muslimskou příslušnost snědého násilníka popřel, to vše však bez důkazu nebo identifikace.

Další dvě videa ukazují přesně to, co se zdají ukazovat. Jedno nejspíš bylo pořízeno v Sýrii a druhé při nepokojích v Egyptě, kde byli lidé zodpovědní za smrt muže následujícího roku potrestáni.

Příčiny rozhořčení však nehledejme v záběrech z videí, ale spíše v posílení signálu a dosahu, který prezident Trump zajistil skupině Britain First, obecně označované za „krajně pravicovou“. Asi ani nemusíme zmiňovat, jak usilovně představitelé Britain First všechna nařčení z „rasismu“ popírají – dlouhé vysvětlení, že skupina rozhodně není rasistická, na vás vyskočí bezprostředně po otevření jejího webu, spolu s pocity trapnosti vyvolávající koláží fotek černochů, kteří se údajně zúčastnili minulých akcí skupiny.

Britain First však trvá na „zachování původního britského obyvatelstva coby demografické většiny v naší domovině“ a podporuje „křesťanství jako základní pilíř naší společnosti a kultury“. Tyto až donedávna všeobecně přijímané postoje však dnes balancují na hraně legality.

A Jayda Fransenová skutečně čelí stíhání za své projevy na shromáždění proti terorismu v Severním Irsku. Ze strohého policejního prohlášení se nedovídáme, která z jejích slov měla překročit rámec zákona. Řekla: „Svět je ve válce s islámem. Každý muslim má povinnost zabít vás, vaši ženu, vašeho muže i vaše děti“. Odsoudila také násilí páchané irskými republikány, kteří podle ní „nejsou křesťané“.

Nebylo to ale poprvé, kdy ji politické projevy přivedly do nesnází. Jak své čtenáře škodolibě zpravil *Vice*, byla Fransenová už dříve odsouzena pro „zločin z nenávisti“, když se nechala slyšet, že muslimové nutí své ženy zahalovat se, aby nebyly znásilněny, protože „nedokáží ovládat své sexuální pudy“. Proto, dodala, „přicházejí do mé země a po celé Evropě znásilňují“. Byla obviněna také z „nábožensky motivovaného obtěžování“ za „distribuci letáků a zveřejnění videí během procesu s muslimy, kteří byli následně odsouzeni za znásilnění“.

Někdo by snad mohl takovouto rétoriku označit za poněkud neomalenou, ve svobodné zemi může ale jen stěží jít o zločin. I její nejkonfrontačnější prohlášení a taktika blednou v porovnání se skupinami jako FEMEN, jež jsou týmiž západními médii, která dnes vyjadřují nejvyšší stupeň pobouření, nadšeně oslavována.

Fransenová požádala prezidenta o pomoc:

*Twitterový účet Jaydy Fransen byl demokraticky **pozastaven** (rozuměj zrušen)*

A zachovala se naprosto správně – Británii totiž v žádném slova smyslu považovat za svobodnou zemi. Vyhledávání „nenávistných projevů" na sociálních sítích se stalo běžnou policejní agendou. Jak poznamenává David Webb, je tato zápověď „nenávisti" vynucována podstatně drakoničtěji proti bělochům než neevropským menšinám. Mainstream tomuto tažení nadšeně tleská a dobrovolní barevní komisaři sami volají policii pokaždé, když při brouzdání kyberprostorem narazí na něco, co se jim nelíbí. Za online projevy bylo v Británii jen v roce 2016 zatčeno přes 3000 lidí. Posouzení toho, zda byl či nebyl spáchán „zločin z nenávisti", se mnohdy odvíjí i od pocitu „oběti", takže obvinění lze v některých případech podložit pouhou „nedostatečnou přátelskostí".

Ještě děsivější pak jsou takovéto zákony ve světle nedávného rozšíření pravomocí britské policie sledovat veškerou elektronickou komunikaci poddaných britské koruny. Od dob, kdy „New Labour" vláda Tonyho Blaira otevřela dveře Británie dokořán imigraci z Třetího světa, došlo také k masivnímu nárůstu počtu a dosahu „zákonů pro dosažení rovnosti" (*equality laws*), jejichž „zásluhou" se tak dnes běloši nesmějí ucházet o některé pracovní pozice ve své vlastní zemi.

Ale přestože byly tradiční anglické svobody osekány a na každém nároží je umístěna vždy bdělá bezpečnostní kamera, policie se snaží nově prosadit snížení dostupnosti nožů a čepelí a zločinnost v zemi utěšeně roste – Londýn se stal nebezpečnějším než New York. Zahlcená policie podezřelé jednoduše nechává jít a slovy předsedy Policejní federace „doufá v nejlepší".

Riziko terorismu narostlo natolik drasticky, že bezpečností aparát prakticky pozbyl kontroly. V britském tisku se nedávno objevily zprávy o desítkách tisíc džihádistů v Británii – a to je řeč jen o těch úřadům známých. Stovky „Britů" bojovaly v eskadrách Islámského státu, zatímco na skutečné britské vojáky čekají po návratu do země urážky a posměch muslimů. Terorismus je samozřejmě vynikající záminkou nových a nových omezení svobody slova, které lze vždy příhodně nasměrovat proti „krajní pravici".

Zatímco mohou islámští radikálové působit v podstatě větších bez překážek ze strany státu,

na sebeskromnější pokusy původních Britů o organizaci dopadá represe v plném rozsahu, jak by mohl vyprávět třeba někdejší předák English Defense League Tommy Robinson. Britský trestní systém také využívá rozsudky „exemplární výše" k rozbití odporu bělošské dělnické vrstvy proti muslimské imigraci: britská vláda stanovila ukládat těžší tresty za zločiny domněle i skutečně spáchané proti imigrantům. Při tom všem si násilníci známí jako Antifa užívají jednohlasné podpory politického establishmentu: někdejší předseda konzervativců(!) David Cameron podepsal zakládací prohlášení skupiny Unite Against Fascism.

Vezmeme-li v potaz toto ovzduší, nemělo by nás překvapit, že jediní lidé v Británii, kteří dokážeí přivést pozornost k závažným problémům, jsou lidé jako Jayda Fransenová, kteří se nebojí právních postihů ani štvavé mediální kampaně a kteří jsou za své úsilí onálepkováni jako příslušníci „krajní pravice". Tak například o ganzích muslimů, kteří zneužívají dívky v Rotherhamu, jako první promluvila British National Party (BNP). Její tehdejší předseda Nick Griffin tento stav odsoudil už v projevu z roku 2004, tajně natočeném inkognito reportérem. Žurnalistu však nejen že podle všeho nijak nezajímala pravdivost Griffinových výroků, využil navíc pokradmu získaných materiálů ke Griffinovu trestnímu stíhání.

Muslimské gangy znásilňují v Rotherhamu i dalších městech po celé zemi i dnes – bát se však musejí spíš ti, kdo o tomto nebo kterémkoliv jiném etnickém/rasovém problému otevřeně promluví. Případného whistleblowera můžou napadnout muslimové samotní, extrémisté z Antify nebo ho jednoduše může nechat zatknout vláda, která se k původnímu obyvatelstvu chová podstatně nepřátelštěji než k těm, které za účelem jeho výměny importovala. Těžko si představit i třeba sovětskou vládu, jak nejen že dovoluje páchání podobných zločinů na svých lidech, ale ještě zatýká ty, kteří si troufnou stěžovat.

Jak poznamenal John Derbyshire:

> V každém momentě od defenestrace Enocha Powella v roce 1968 až dodnes přetrvává mezi evropskou politickou a intelektuální třídou neochvějné přesvědčení, že vše bude v pořádku, pokud si původní Evropané konečně přestanou stěžovat. Pokud nezavřou ústa, musejí být zastaveni, aby… bylo všechno v pořádku.

Velká Británie je represivní přinejmenším ve stejné míře jako země východního bloku v 80. letech. Aktivně kamufluje zločiny, šíří chaos a likviduje původní kulturu – takže je vlastně dost možná ještě horší. Ani poddaní Orwellova Velkého bratra si totiž nemuseli vyslechnout, že stížnosti na znásilňování svých dětí cizinci jsou prohřeškem proti rovnosti. Hysterická reakce britských politiků na kliknutí Donalda Trumpa si tak zasluhuje asi stejnou úctu jako sovětské projevy přes kopírák ze stranických sjezdů.

Lidé jako starosta Khan a premiérka Mayová jsou neskonale opovrženíhodnější než generální tajemníci Brežněv či Andropov. Britská elita dlouhodobě neplní svou povinnost starat se o bezpečí a ochranu svobody britského národa, neměli bychom jí tak přisuzovat více legitimity

než vládě Východního Německa nebo „Polské lidové republice“.

Prioritou Spojených států by proto neměla být snaha opravit tento „výjimečný vztah“, ale zabývat se možnými cestami k osvobození našich anglosaských bratranců ze spárů *de facto* okupační vlády. A jelikož se americká levice zálibně poohlíží na způsob, jakým mohou britští politici posílat své politické oponenty do vězení za projevy ideologického odporu, představuje tato okupační vláda pro americké svobody větší ideologickou hrozbu, než jakou byla Varšavská smlouva za předchozích generací.

Úvaha Gregory Hooda Once Great Britain Under Occupation vyšla na stránkách American Renaissance 1. prosince 2017.